

Sygnatura akt I C 518/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w S. I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Augustynek

Protokolant: Karolina Mroczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2018 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda T. B. na rzecz pozwanej (...) S.A w W. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda T. B. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w S. kwotę 19,69 zł (dziewiętnaście złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów nieuiszczonych sądowych;

Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Augustynek

Sygn. akt I C 518/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 lutego 2017 r. T. B. wystąpił z zażądaniem zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (zwanej dalej (...) SA):

1. kwoty 5.100 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 31 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że w dniu 30 grudnia 2015 r. wskutek kolizji drogowej spowodowanej przez posiadacza pojazdu mechanicznego korzystającego u pozwanej z ochrony ubezpieczeniowej w ramach OC doszło do uszkodzenia stanowiącego własność T. C. pojazdu marki M. o nr rej. (...) i z tego tytułu pozwana przyznała mu odszkodowanie w wysokości 15.786,25 złotych, ale, w związku z tym, że przy jego ustalaniu nie zakwalifikowała do wymiany części technologicznie jednorazowych, jak też zaniżyła ilość i stawkę roboczogodzin bezzasadnie stosując też potrącenia na materiale lakierniczym i amortyzując części zamienne, przez co zaniżyła wartość odszkodowania, powód, który jako nabywca wierzytelności z tytułu tej szkody, wstąpił w prawa poszkodowanego zdarzeniem z dnia 30 grudnia 2015 r., dochodzi aktualnie zapłaty części brakującej kwoty należnego mu świadczenia z odsetkami ustawowymi od dnia 31 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Jako podstawę do ustalenia właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w S. powód wskazał przepis art. 34a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. (k. 2-3).

W stanowiącym odpowiedź na pozew piśmie z dnia 30 marca 2017 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe pozwana w pierwszej kolejności wyraziła wątpliwość co do czynnej legitymacji procesowej T. B. podnosząc, że przedłożona przez niego na tę okoliczność umowa cesji wierzytelności nie spełnia kryteriów z art. 509 § 1 k.c., albowiem brak w niej, zaliczanego do essentialia negotii tego rodzaju umowy, elementu odpłatności.

W dalszej kolejności (...) SA potwierdziła fakt udzielenia sprawcy szkody z dnia 30 grudnia 2015 r. ochrony ubezpieczeniowej w ramach OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wywołane ich ruchem, jak i fakt wypłacenia poszkodowanemu świadczenia odszkodowawczego w kwocie 15.876,25 złotych i, eksponując kompensacyjny charakter świadczenia odszkodowawczego, przekonywała, że wypłacona poszkodowanemu kwota świadczenia wystarcza do przeprowadzenia naprawy przywracającej jego pojazd do stanu sprzed szkody, jednakże przy założeniu, że podstawą ustalenia wysokości kosztów takiej naprawy nie będą maksymalne ceny oryginalnych części zamiennych i operacje naprawcze zgodne z technologią naprawy producenta uszkodzonego pojazdu, jak to uczynił autor przedłożonej przez powoda kalkulacji naprawy, lecz ceny części tańszych, pośrednio skalkulowanych oraz ceny operacji naprawczych występujących poza siecią dystrybucji producenta uszkodzonego pojazdu, chyba, że poszkodowany wykaże interes w zastosowaniu do naprawy jego pojazdu części najdroższych i jednocześnie przedstawi rachunki dokumentujące fakt ich zakupu. Wiążąc zatem wysokość należnego poszkodowanemu świadczenia z wysokością szkody rzeczywistej tj. wyrażającej się w faktycznych a nie w hipotetycznych kosztach naprawy pojazdu lub w przypadku zbycia pojazdu w stanie uszkodzonym- w różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed i po szkodzie, pozwana co prawda pozostawiła poszkodowanemu możliwość wyboru czy i w jaki sposób dokona naprawy pojazdu, a nawet przyznała mu prawo do zastosowania w jej toku nowych oryginalnych części zamiennych i technologii naprawy producenta pojazdu, jednakowoż za kryterium rozstrzygające o wysokości odszkodowania uznała ustalenie czy, a jeśli tak, to jakim kosztem i z jakim skutkiem uszkodzenia pojazdu zostały naprawione dostrzegając w praktyce ustalania wysokości odszkodowania wedle najwyższych, ale wyłącznie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu, ryzyko nieuprawnionego wzbogacenia poszkodowanego.

Formułując natomiast pod adresem powoda zarzut braku współpracy z zakładem ubezpieczeń przejawiający się nieprzedłożeniem prywatnej kalkulacji naprawy jeszcze na etapie postępowania likwidacyjnego, co miało uniemożliwić jej weryfikację kalkulacji sporządzonej na jej zlecenie, (...) SA zakwestionowała wskazany przez powoda początkowy termin naliczenia odsetek za opóźnienie. (k. 36-37).

Sąd ustalił, co następuje:

W okresie od 2 listopada 2015 r. do 1 listopada 2016 r. każdorazowemu posiadaczowi pojazdu M. o nr rej. (...) (zwanego dalej pojazdem sprawcy) ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ich ruchem (zwanej dalej OC) udzielała (...) SA, na potwierdzenie czego wystawiła polisę nr (...).

bezsporne a nadto dowód:

- zgłoszenie szkody k. 39 akta szkody

W dniu 28 grudnia 2015 r. T. C. kupił od dokładnie nieustalonej osoby prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą A. K. Osiedle (...) M. za cenę w kwocie 21.000 złotych pojazd marki M. o nr rej. (...) i nr VIN (...) (zwany dalej pojazdem M.).

bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka T. C. k. 44v.,

- faktura VAT nr (...) k. 30

W dniu 30 grudnia 2015 r. w S. K. D. kierujący pojazdem sprawcy nie zachował należytej ostrożności przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego i uderzył w poprzedzający go, a niebędący w ruchu pojazd M., którego posiadaczem i właścicielem był wówczas T. C..

bezsporne a nadto dowód:

- zgłoszenie szkody k. 39 akta szkody

O fakcie zaistnienia kolizji z dnia 30 grudnia 2015 r. udziałem pojazdu sprawcy i pojazdu M. (zwanej dalej kolizją lub szkodą) (...) SA została poinformowana w dniu 30 grudnia 2015 r. i zarejestrowała ją pod nr PL (...)

bezsporne a nadto dowód:

- zgłoszenie szkody k. 39 akta szkody

W dniu 11 stycznia 2016 r. rzeczoznawca działający na zlecenie pozwanej sporządził w systemie (...)S kalkulację naprawy nr (...), w której koszt naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe M. wskutek kolizji ustalił na kwotę 15.786,25 złotych brutto.

bezsporne, a nadto dowód:

- kalkulacja naprawy k. 39 akta szkody

W piśmie z dnia 29 lutego 2016 r. (...) SA poinformowała T. C., że w związku ze szkodą w pojeździe M. przyznała odszkodowanie w kwocie 19.033,45 złotych brutto, w tym kwotę 3.247,20 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i 15.786,25 złotych tytułem kalkulacji naprawy nr (...), po czym kwoty te przekazała na wskazany rachunek bankowy.

bezsporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 29 lutego 2016 r. k. 39 akta szkody,

- zeznania świadka T. C. k. 44 v- 45

W okresie dokładnie nieustalonym pomiędzy 30 grudnia 2015 r. a 21 lipca 2016 r. działająca na zlecenie powoda znana mu, ale dokładnie nieustalona osoba nieposiadająca przygotowania zawodowego do wykonywania napraw pojazdów mechanicznych i nietrudniąc się tym zawodowo dokonała naprawy pojazdu M. zmierzającej do usunięcia uszkodzeń powstałych w nim w wyniku kolizji stosując w jej toku dokładnie nieustalone części zamienne, których koszt zakupu wyniósł około 7.000 złotych, a w zamian za wykonana pracę uzyskała wynagrodzenie wypłacone jej przez ojca T. C. w dokładnie nieustalonej wysokości.

bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka T. C. k. 44 v.

Na podstawie umowy komisji z dnia 21 lipca 2016 r. dokładnie nieustalona osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą A. K. Osiedle (...) M. zobowiązała się wobec T. C., że w zamian za prowinę w kwocie 500 złotych dokona sprzedaży pojazdu M. za cenę 29.500 złotych.

bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka T. C. k. 44 v.-45,

- umowa komisji k. 62

W dniu 21 lipca 2015 r. dokładnie nieustalona osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą A. K. Osiedle (...) M. dokonała komisowej sprzedaży pojazdu M. za kwotę 30.000 złotych.

bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka T. C. k. 44 v.-45,

- rachunek k. 63

Daty dokładnie nieustalonej T. C. występując jako cedent i Z. B. tytułująca się prokurentem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. występującej jako cesjonariusz złożyli podpisy pod opatrzonym datą 9 lutego 2017 r. dokumentem zatytułowanym „umowa cesji wierzytelności”, w której treści cedent oświadczył, że przelewa na cesjonariusza wszelkie wierzytelności przysługujące mu względem (...) SA w związku ze szkodą w pojeździe M., w tym prawo dostępu do akt szkody za wyjątkiem wypłaconej poszkodowanemu dotychczas kwoty 15.786,25 złotych oraz zwrotu kosztów holowania, parkingu i najmu pojazdu zastępczego.

bezsporne, a nadto dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 6,

- zeznania T. C. k. 44 v.

Daty dokładnie nieustalonej Z. B. tytułująca się (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. występującej cedent i T. B. występujący jako cesjonariusz złożyli podpisy pod opatrzonym datą 10 lutego 2017 r. dokumencie zatytułowanym „umowa cesji wierzytelności”, w której treści cedent oświadczyła że przelewa na cesjonariusza wszelkie wierzytelności przysługujące jej względem (...) SA w związku ze szkodą w pojeździe M., w tym prawo dostępu do akt szkody za wyjątkiem wypłaconej dotychczas kwoty 15.786,25 złotych oraz zwrotu kosztów holowania, parkingu i najmu pojazdu zastępczego.

bezsporne, a nadto dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 7,

W dniu 18 lutego 2017 r. i w dniu 20 lutego 2017 r. działający na zlecenie T. B. Instytut (...) w B. sporządził systemie (...)S odpowiednio kalkulację naprawy nr (...) i wycenę nr C., w których koszt naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe M. na skutek kolizji i wartość pojazdu M. w stanie sprzed kolizji ustalił odpowiednio na kwotę: 25.152,71 złotych i 28.600 złotych.

bezsporne, a nadto dowód:

- kalkulacja naprawy k. 8-10,

- wycena k. 11-14

Koszt naprawy pojazdu M. usuwającej uszkodzenia powstałe w nim w wyniku kolizji wykonanej w grudniu 2015 r.

1. w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym działającym na terenie województwa (...) z zastosowaniem nowych oryginalnych części zamiennych wyniósłby 19.153,36 złotych,

2. wedle kalkulacji naprawy nr (...) wyniósłby 24.278,10 złotych,

3. wedle kalkulacji naprawy nr (...) wyniósłby 25.609,50 złotych.

bezsporne, a nadto dowód:

- opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej, wyceny pojazdów, maszyn i urządzeń, kosztorysowania napraw pojazdów M. M. z dnia 4 listopada 2017 r. k. 68-73

- uzupełniająca opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej, wyceny pojazdów, maszyn i urządzeń, kosztorysowania napraw pojazdów M. M. z dnia 8 stycznia 2018 r. k. 96-107

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości nieuzasadnione.

Bezspornych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie materiału dokumentarnego przedstawionego przez strony, który uzupełnił zeznaniem świadka T. C. i opinią biegłego w zakresie techniki samochodowej, wyceny pojazdów, maszyn i urządzeń, kosztorysowania napraw pojazdów M. M. (zwanego dalej biegłym) z dnia 4 listopada 2017 r. i 8 stycznia 2018 r. Okoliczności sporne, jakimi były wysokość szkody wywołanej zdarzeniem z dnia 30 grudnia 2015 r. i zakres jej rekompensaty, nie zostały natomiast wyjaśnione i dowiedzione, o czym szerzej Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowią przepisy art. 436 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z przepisami Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (zwanej dalej u.u.o.) w zw. z art. 509 § 1 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia, przy czym, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k.c.). Warunkiem koniecznym powstania obowiązku odszkodowawczego po stronie zakładu ubezpieczeń na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przede wszystkim odpowiedzialność samego ubezpieczonego za powstałą szkodę.

Przepis art. 436 § 2 k.c. stanowi, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód na zasadach ogólnych. Odesłanie do przepisów ogólnych o czynach niedozwolonych, a dokładnie do art. 415 k.c., który przewiduje, że kto ze swej winy wyrządza drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia prowadzi do konkluzji, że dla przypisania określonemu podmiotowi odpowiedzialności deliktowej w oparciu o przywołane przepisy konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

1. powstanie szkody rozumianej jako uszczerbek w dobrach prawnie chronionych o charakterze majątkowym, a w przypadkach określonych w ustawie - także o charakterze niemajątkowym,
2. wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym polegającym na bezprawnym i zawinionym zachowaniu sprawcy szkody,
3. związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym a powstaniem szkody.

W analizowanym stanie faktycznym wystąpienie wskazanych przesłanek nie było kwestionowane, czemu pozwana, jako podmiot udzielający ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczowi pojazdu sprawcy, który swoim bezprawnym i zawinionym zachowaniem doprowadził do uszkodzenia pojazdu M. dała wyraz ustalając i wypłacając

świadczenie odszkodowawcze tyle tylko, że w wysokości niższej niż żądana przez następcę prawnego bezpośrednio poszkodowanego.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy samochodu. O wysokości długu, w który po wystąpieniu zdarzenia ubezpieczeniowego przekształca się odpowiedzialność gwarancyjna ubezpieczyciela, decydują natomiast przepisy Kodeksu cywilnego. Nie ma bowiem różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego, ponieważ w obu przypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów u osoby poszkodowanej.

Do ustalenia szkody w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego. Odszkodowanie ubezpieczeniowe różni się jednakże od zwykłego odszkodowania określonego w art. 361 k.c. co do charakteru, przesłanek i wymiaru świadczenia. I tak:

1. z przepisu art. 363 § 1 k.c. wynika, że naprawienie szkody może nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy, podczas gdy odszkodowanie ubezpieczeniowe z tytułu odpowiedzialności cywilnej, a także innych ubezpieczeń (art. 805 k.c. i art. 828 k.c.), wypłaca się zawsze w pieniądzu,
2. odszkodowanie ubezpieczeniowe należy się z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej a nie sprawczej.
3. podstawą prawną powstania roszczenia o odszkodowanie ubezpieczeniowe jest istnienie stosunku prawnego ubezpieczenia, a przesłanką- powstanie szkody wskutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego przewidzianego w warunkach danego ubezpieczenia. Związek przyczynowy w sensie sprawstwa jest zatem w przypadku odpowiedzialności gwarancyjnej zastąpiony związkiem normatywnym tj. przepisem ustawy lub postanowieniem umownym wiążącym obowiązek naprawienia szkody z określonymi okolicznościami jej powstania.

Przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej odesłanie do obowiązującego prawa oznacza odesłanie do przepisu art. 361 k.c. i art. 363 k.c. tj. do związku przyczynowego adekwatnego i zasady pełnego odszkodowania.

Przepis art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. obliguje posiadacza pojazdu odpowiedzialnego za wypadek do rekompensaty poszkodowanemu wszelkiej szkody majątkowej oraz do naprawienia krzywdy przez zapłatę zadośćuczynienia. Odszkodowanie obejmuje więc wszelkie szkody, czyli poniesione straty i utracone korzyści, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Ciężar dowodu wystąpienia i wysokości szkody spoczywa przy tym na poszkodowanym, ponieważ to on wywodzi z nich skutki prawne.

W przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna za szkodę jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/ 6/111), przy czym przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być natomiast źródłem jego wzbogacenia.

Przypadki zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela regulują przepisy Księgi III Tytułu IX działu I k.c., zgodnie z którymi wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.), przy czym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.) z tym, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Dłużnikowi przelanej wierzytelności przysługują natomiast przeciwko jej nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513

§ 1 k.c.), a ponadto może on z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu (art. 513 § 2 k.c.). Ponieważ skuteczność ewentualnej cesji wierzytelności przysługującej podmiotowi poszkodowanemu

Mając na względzie, w tym z jednej strony kompensacyjny charakter świadczenia odszkodowawczego mającego na celu restytucję majątku poszkodowanego nieprowadzącą do jego wzbogacenia w stosunku do stanu sprzed szkody, a z drugiej strony- wstąpienie cesjonariusza we wszystkie prawa i obowiązki cedenta, nie wyłączając tych o charakterze procesowym, Sąd stwierdził, że procesowym obowiązkiem powoda było wykazanie:

1. skuteczności nabycia przez niego wierzytelności przysługującej podmiotowi poszkodowanemu w wyniku wypadku szkodowego z dnia 30 grudnia 2015 r.,
2. wysokości szkody doznanej przez bezpośrednio poszkodowanego, co, przy bezspornym fakcie przeprowadzenia przez niego naprawy pojazdu M., obligowało powoda do wykazania:
 - a. czy naprawa doprowadziła pojazd M. do stanu sprzed szkody, a jeśli tak, to:
 - b. jakie były koszty rzeczywiście przeprowadzonej naprawy, w tym czy już przyznane świadczenie odszkodowawcze wystarczyło na ich pokrycie,
 - c. jakie jeszcze ewentualnie koszty należy ponieść celem doprowadzenia pojazdu M. do stanu sprzed szkody.

Tymczasem, już pierwsza z tych okoliczności, zanegowana zresztą przez pozwaną, a decydująca o legitymacji procesowej stron niniejszego postępowania, budziła wątpliwości Sądu, jakkolwiek z innych przyczyn niż artykułowane przez pozwaną. Uwagę Sądu zwrócił bowiem nie brak odpłatności z tytułu umowy cesji opatrzonej datą 9 lutego 2017 r. i 10 lutego 2017 r., lecz, wynikające z nieprzedłożenia aktualnych na dzień zawierania umów cesji odpisów z KRS dla (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., niewykazanie przez powoda uprawnień Z. B. do działania w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., czego konsekwencją była niemożność dokonania oceny zakresu umocowania prokurenta Z. B.. Tak więc już choćby z tego tylko względu powództwo podlegało oddaleniu jako wniesione przez podmiot nielegitymowany.

Abstrahując jednak od kwestii legitymacji procesowej Sąd rozważył jeszcze kwestię wysokości szkody i swoje rozważania w tym zakresie zakończył konstatacją o jej niewykazaniu. Sąd zauważył przeto, że na tę okoliczność powód przedłożył jedynie kalkulację naprawy (...)’S nr (...) z dnia 18 lutego 2017 r. i mimo tego, że wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie kosztorysowania napraw pojazdów, to już tezę dowodową dla biegłego tej specjalności sprecyzował w oderwaniu od bezspornego w sprawie faktu dokonania przez T. C. naprawy pojazdu M., a przecież, jak trafnie argumentowała pozwana, na kanwie podlegającego rozpoznaniu stanu faktycznego, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego tej specjalności miało sens tylko wówczas, gdy jej sporządzenie poprzedziłby oględziny uszkodzonego pojazdu, a udzielona przez biegłego odpowiedź dotyczyłaby wysokości realnych, a nie hipotetycznych kosztów naprawy tego pojazdu. Skoro jednak powód takiego wniosku nie złożył, a wniosek pozwanej, jako dotknięty nieuzupełnionymi brakami formalnymi, pozostał bez nadania mu dalszego biegu, Sąd stwierdził, że, skądinąd obiektywne, wiarygodne i w pełni profesjonalnie opracowane opinie biegłego z dnia 4 listopada 2017 r. i z dnia 8 stycznia 2018 r., nie przydały się do rozstrzygnięcia sporu, albowiem udzielają odpowiedzi na pytanie o wysokość hipotetycznych kosztów naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe M. wskutek kolizji, jakkolwiek czynią to w trzech wariantach zależnie od przyjętego zakresu uszkodzeń pojazdu i sposobu jego naprawy. Bez przeprowadzenia oględzin pojazdu M. biegły nie miał natomiast możliwości zweryfikowania: faktu dokonania naprawy pojazdu M., sposobu, zakresu i jakości jej wykonania, jak też wygenerowanych z tego tytułu wydatków, do czego zresztą i tak niezbędnym było przedłożenie przez powoda dowodów zakupu przez bezpośrednio poszkodowanego części zamiennych i innych materiałów użytych do naprawy pojazdu oraz poniesionych kosztów robocizny. Jeśli zaś za punkt wyjścia Sąd przyjąłby dane wynikające z niezakwestionowanych przez żadną ze stron zeznań świadka T. C., to musiałby dojść do wniosku, że kompensacyjny cel odszkodowania został w sprawie w pełni

zrealizowany, co także skutkowałoby oddaleniem powództwa. Wyplacona T. C. kwota 15.786,25 złotych wystarczyła bowiem na pokrycie kosztów materiałowych i kosztów robocizny związanej z naprawą pojazdu M., przy czym świadectwem fachowości i kompleksowości jej wykonania jest fakt, że kwota uzyskana przez niego tytułem ceny za dokonaną w dniu 21 lipca 2016 r. sprzedaż pojazdu M. w stanie po dokonanej naprawie była nawet o 1.400 złotych wyższa niż ustalona przez działający na zlecenie powoda Instytut (...) w B. na kwotę 28.600 złotych wartość pojazdu w stanie sprzed szkody. Z kolei osiągnięcie nadwyżki pomiędzy kwotą uiszczoną przez T. C. tytułem ceny za nabycie pojazdu M. w dniu 28 grudnia 2015 r. a kwotą uzyskaną przez niego w dniu 21 lipca 2016 r. na poczet ceny za jego zbycie dowodzi, że po uzyskaniu odszkodowania za zdarzenie z dnia 30 grudnia 2015 r. w jego majątku osiągnięty został przynajmniej status pro ante.

Sumując dotychczasowe rozważania Sąd uznał powództwo za bezzasadne i jako takie oddalił w całości.

O kosztach procesu, na które w przypadku pozwanej złożyła się kwota: 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 1.800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w stawce określonej w § 2² pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 października 2017 r. (pозew nadano w placówce oddawczej publicznego operatora w dniu 30 marca 2017 r.), Sąd orzekł w pkt. II. sentencji zgodnie z wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, którą z mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zastosowała odpowiednio rozstrzygając o nieuiszczonych kosztach sądowych obejmujących w postaci nadwyżki wydatków związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego nad uiszczoną na ten cel zaliczką.

Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Augustynek